

ходѣне по свѣта, то трѣба да обичашъ това, щото е твое, що ти е останало отъ дѣда, отъ баба; трѣба да го вардишъ и да му се радвашъ. Да земемъ за примѣръ бѣдни вечеръ. Както щете, а бѣдни вечеръ е милъ за сѣки Славянинъ, пъкъ защо да не е и за сѣки Християнинъ? — Не знаемъ. — Азъ съмъ живѣлъ и между Гърци, и между Власи, и между Русѣ; празнувалъ съмъ при тѣхъ бѣдни вечеръ, нѣ не намѣрихъ това, що желае сърцето ми. Сичко чуждо. Нѣ въ нашенско не е така. Въ насъ бѣдни вечеръ има нѣкаква си нравствена топлота и душевна веселба. Зная че мнозина отъ нашитѣ високоучени щѣтъ се позасмѣ на това, и рѣщѣтъ: белки не е голѣма глупостъ да обичаме тия простонародни обичаи, които нѣматъ нищо свѣсно, та да имъ се радваме? — Ако ще, нѣка се смѣятъ. Ако да не би били тия народни обичаи, които сѣ ни сближавале, то гърцитѣ отколѣ щѣхъ да ни испогърчатъ. Священни сѣ за насъ народнитѣ обичаи; нѣ повечето отъ тѣхъ ние днесъ сме ги умърсиле; както сме умърсиле сборовѣтъ и сѣдѣнкитѣ... Нѣ да оставимъ тѣхъ и да